

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3257/2020
27.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Данијеле Николић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дамир Бејић, адвокат из ..., против тужене „Banca Intesa“ АД Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради стицање без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1233/2019 од 19.02.2020.године, у седници одржаној 27.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1233/2019 од 19.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1233/2019 од 19.02.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 8913/17 од 12.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности, као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати 19.800,00 динара, са законском затезном каматом од 08.09.2011. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 30.884,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 1233/2019 од 19.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18).

Чланом 404. став 1. ЗПП прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, пошто је претходно утврђена ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене да од тужиоца, као корисника кредита наплати трошкове обраде кредита и пуштање кредита у коришћење у висини од 0,5 % износа одобреног кредита, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије за евро важећим на дан плаћања, јер тужена није доказала нашта се односе трошкови обраде кредитних захтева и пуштање кредита у коришћење у висини од 19.800,00 динара, који су тужиоцу наплаћени, то је обавезана тужену да тужиоцу исплати 19.800,00 динара, са законском затезном каматом од 08.09.2011. године.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредбе уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Са напред наведених разлога нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној, са којих разлога је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. истог закона прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.11.2017. године, а вредност предмета спора је 19.800,00 динара. Како се овом случају ради о спору мале вредности, то ревизија тужене није дозвољена на основу члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

С обзиром на то да трошкови тужиоца на име одговора на ревизију нису били нужни, то је на основу члана 165. у вези члана 153. и 154. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић